

La Pràctica

És cabdal d'analitzar les creences específicament. Això es pot fer només quan entenem que la Veritat és la que fa visible la creença; que la ment humana no pot destapar el seu propi error.

Quan anomenes la malaltia magnetisme animal, del tot una creença de l'enteniment mortal, n'esmentes el seu nom just. No és el que les creences imposades per l'educació en diuen. **El càncer, la tuberculosi, el xarrampió, la guerra, són simplement noms i no pas una cosa que passi; si entens això, entens el magnetisme animal.**

L'Amor sadolla allò que li cal a l'home, i una de les coses que li cal a la raça humana és descobrir fins a quin punt el magnetisme animal té la pretensió de ser el nostre pensament.

Tot el teu maldar per a desempallegar-te de la malaltia i de la mort, només perpetua aquestes creences errònies, puix l'error no és la malaltia ni la mort. La malaltia i la mort fan palès el no res de la matèria, l'autodestrucció de la ment mortal que s'acompleix perquè és la llei immutable de l'Esperit. Són magnetisme animal, la creença de vida a la matèria, i només poden desaparèixer traduint la matèria al seu llenguatge original, la Ment.

“El cos material només manifesta allò que la ment mortal creu, ja sigui un os trencat, malaltia o pecat.” (CiS 402: 18-19).

Enrecorda't que una cosa no és el que se'n diu. La malaltia no és mai una condició de la matèria, és sempre un estat mental anomenat matèria, un error que s'autodestruïx. (CiS 204 30:6; 227:26-29)

Tant és el nom que li posis a la creença errònia que es destapa, és sempre una afirmació errònia, un error declarant la Veritat capgirada, afirmant que hi ha vida, substància i intel·ligència a la matèria. La Ment és tota la substància. Esguardem, doncs, més enllà de l'error vers la Veritat sempre present. **Quan entenguem realment que la matèria és un concepte mortal, una declaració errònia i no pas un grumoll de substància, aleshores l'error no es farà servir per a declarar la Veritat.**

El que realment veus, i que la creença imposada per l'educació anomena

malaltia, guerra, i tot un reguitzell d'altres noms, és el sentit fals de Déu i de l'home, dit un mortal, adonant-se que la mortalitat és no res.

L'Amor diví sadolla tot el que li cal a l'home. **Allò que li cal a l'home és pensar divinament, ser conscient només dels fets divins**, estar ben a l'aguait que “tota circumstància que al sentit de patiment li sembla desagradosa i aflictiva” és Amor, l'energia divina de l'Esperit, dient, **enlaira't per sobre de la teva falsa consciència, perquè és l'únic lloc on hi ha el patiment**. “L'autoabnegació, deixar-ho tot per la Veritat o el Crist a la nostra contesa amb l'error, és una regla a la Ciència Cristiana. Aquesta regla interpreta clarament Déu com el Principi diví, -com la Vida representada pel Pare, com la Veritat representada pel Fill, com l'Amor representat per la Mare. Tots els mortals un dia o altre, aquí o al més enllà, se les han d'heure amb la creença mortal d'un poder oposat a Déu i deixar-la enrera.” (CiS 568)

La veritable autonegació bandeja la creença que som materials, mortals, finits, i doncs, bandeja la malaltia. La negació de la identitat material s'esdevé científicament quan els pensaments brollen de la Ment i no d'una persona vers la Ment.

El cos humà per si mateix no pot argumentar la malaltia més del què la pot argumentar una taula. És aquesta falsa creença de la ment la que crea mala maror. El nostre llibre de text diu que puix que és un mite, s'ha de donar per la seva pròpia voluntat a la Veritat eterna. “Tenim proves abassegadores que la ment mortal pretén governar tots els òrgans del cos, però aquesta pretesa ment és un mite i per voluntat pròpia s'ha de donar a la Veritat.” (CiS 151:31-2; 250:25-27)

Si la malaltia és una creença errònia que tenim del cos, o de Déu i de l'home, no és “allà fora,” al cos de cap persona, ans “aquí,” com la creença d'una ment falsa, la creença que hi ha qui es creu el mal. La creença, doncs, s'ha de negar deixant enrera la seva base mortal. (CiS 425:6; 419:28) “Ni els múscles, ni els nervis, ni els ossos, ans la ment mortal 'fa emmalaltir tot el cos i defallir el cor'; mentre que la Ment divina guareix.” (CiS 219:11)

El pecat, la creença d'una falsa mentalitat, és l'home mortal; la malaltia, doncs, no és produïda pel pecat de la manera que normalment ens pensem; **la creença de mortalitat és l'únic pecat i l'únic pecador, i és l'única**

malaltia. La ment mortal fa el seu home, mortal. Per a guarir la malaltia i fer visible el cos indestructible, el cos incorpori, hem de transcendir el sentit material. Com a Científics Cristians no hem de passar per la crucifixió i la resurrecció, no hem de vèncer el mal amb el bé, per a transcendir el sentit personal i viure al reialme de l'ascensió. “L'error bàsic és la ment mortal.” (CiS 405:1) “Ni la malaltia, ni el pecat, ni la por, tenen el poder de generar cap malaltia ni cap recaiguda.” (CiS 419:10-12) “Nega l'existència de la matèria, i pots destruir la creença de condicions materials.” (CiS 368:29-31)

“La Ment divina és l'única causa o Principi de l'existència. No hi ha causa a la matèria, a la ment mortal, ni a les formes físiques.” (CiS 262:30-32) “La matèria i els seus efectes, -el pecat, la malaltia i la mort- són estats de la ment mortal que actuen, reaccionen, i després s'aturen. No són fets de la Ment.” (CiS 283: 8-10)

Puix que admetre la materialitat fa la malaltia inevitable, no hem de creure conscientment en la malaltia per a tenir una creença de malaltia. Tot allò que ens identifica amb la creença d'una mentalitat falsa, ens identifica mortalment, i això és la malaltia. **La Ciència Cristiana ens ha vingut a ensenyar que la matèria és un error morent; que tot és Ment; que tenim la capacitat de pensar conscientment com la Ment, i encarar així la creença de la falsa mentalitat que pretén ser el nostre pensament conscient i inconscient.**

Quan reconeixem que no ens les havem amb una substància anomenada matèria, ans simplement amb una creença que desnaturalitza del tot la veritable substància, no hi ha cap malaltia que pugui resistir l'esclat d'aquesta comprensió.

“Dius, treballar em deixa baldat.” Però què és aquest “em”? És muscle o ment? Què queda baldat i se'n plany? Sense la ment podrien quedar baldats els muscles? Parlen els muscles, o tu parles per ells? La matèria no és intel·ligent. La ment mortal és la que xerra i diu falsies, i qui afirma el capolament, fa el capolament. (CiS 217:29-2) El capolament, l'esgotament, el dormir poc, no són el resultat de fer massa feina, són els productes de la creença d'un ego a part de Déu, productes de l'urc i de la por, del frisar i l'envaniment; és la creença altívola d'un ego a part de Déu la que s'esgota.

La Ment, que és consciència, no pot ser inconscient, i doncs, tant és el que

sigui el son, a la Ment divina no és inconsciència. La consciència és la Ment, l'Esperit, i tot allò de què podem ser conscients és Esperit, substància indestructible, sense màcula. **L'error és creure que hi ha una altra substància a més de l'Esperit. Aquesta creença s'anomena matèria, però és una falsa creença, una interpretació errònia de la Ment, del tot irreal.**

La matèria, éssent del tot una creença, una suposició que la substància és quelcom diferent de l'Esperit, un estat mental, no és una cosa que pugui ser destruïda. És del tot una teoria, una formulació. Heu-te-les, encara la creença que la matèria és substància, i la pretesa ment mortal, en donar-se a la Ment, en ser destruïda com a creença, no es pot manifestar com matèria. Quan hom s'adoni que la matèria és una creença mortal, “L'error no es farà servir més per a declarar la Veritat.” (CiS126:2)

Foragita el pecat, la creença de mortalitat, i fas fora la pena, la malaltia, la mortalitat i la mort, perquè el puniment del pecat, la mortalitat, és l'autodestrucció de la mortalitat, i és així com experimentes el cos incorpori que va de bracet de l'ascenció.

La desintegració de la creença material anomenada matèria, no és la malaltia, la mancança, la malaureja, la guerra ... etc, ans l'aparició a la consciència, com a consciència, de la veritable substància, l'Esperit. (Unitat 32:9-17) (CiS 193.25-279) Quan ens les havem amb la malaltia o qualsevol altra discordança com si fos un efecte de la ment mortal, no capim que **la ment mortal és un mite, un error bàsic, i un error no és mai una causa que pugui tenir cap efecte.** Error és simplement un terme que assenyala la suggestió d'una mancança. L'efecte o el fenomen de la ment mortal és la ment mortal, un fals punt de vista, i no pas quelcom que passa. (CiS 488: 23-8)

Malguanyes la teva fortalesa havent-te-les amb l'efecte o matèria “a fora teu.” Aquesta pretesa ment és l'error bàsic i és sempre el pecat fins que no estàs a punt de veure que la Ment és Una. **No te les pots heure amb la creença de la matèria, anomenada malaltia, i desempallegar-te'n mentre pensis que és un efecte.** (CiS 569:14-19) “com si la matèria pogués tenir sensació.” És per això que la Ment la pot destruir. (CiS 493: 20-21)

El pensament que s'amoïna per l'aparença material de les coses i mira

d'esmenar aquesta aparença, o el què anomenem efecte, esmenant el pensament de la pretesa ment mortal, s'ha cregut i acceptat que la ment humana és causal i se situa tant a un nivell material com el qui recepta medicines per a guarir el malalt. **Una de les creences més limitadores que encara els Científics Cristians és creure's que es poden canviar els efectes refinant la ment humana. La ment humana no esdevé mai més bona ni cap efecte pot ser refinat.** (CiS 230:27-30; 423: 15-24; 120:25-29;251:1-32)

Quan t'assetgi la creença que la teva tasca no té cap resultat, fes per avenir-te amb el teu adversari. A la Ment no hi ha resultats. L'únic resultat a la Ment és l'acció o evidència de la Ment, una acció que ha estat perfecta tota l'eternitat i que no ha estat mai neulada per cap creença ni estroncament; **tota l'existència, en ser reflexió, és noümenal no pas fenomenal.**

Quan entens que la Ment és Una i ho és Tot, has d'admetre que tot al teu món és consciència i tot el què t'arriba és consciència. Si no et gires de la Ment, la causa, per a observar l'efecte, experimentaràs com efecte només allò que és veritat, bo i satisfactori. Si “tot és Ment,” vers què i vers on et pots girar? Si “tot és Ment,” aquesta Ment només pot esdevenir conscient de l'evidència de Si mateixa, de res més.

Els elements de la Ment, la forma, el color són infinits, perfectes i sempre presents. “Em crec allò de què sóc conscient mercès a la comprensió, per poc bona que sigui de demostrar la Veritat i l'Amor.” (Un. 48:19)

A la pàgina 442 de *Ciència i Salut* hi llegim, “Científics Cristians sigueu la vostra pròpia llei, que la mala pràctica mental no us pugui fer cap mal ni quan dormiu ni quan esteu desperts.” Si la creença de la mala pràctica no fos només la creença d'una falsa mentalitat afirmant-se a si mateixa com la nostra ment, no podríem ser la nostra (Si Mateix) pròpia llei.

El fet que tot sembli que va bé i fi com una seda no vol dir que hàgim dominat la creença de la mala pràctica. **La mala pràctica hi és sempre, és la pretensió del fals pensament, d'una ment falsa, dels pensaments conscients i inconscients dels mortals.** “Les veritats de la Ment immortal serveixen l'home, i anorreen les faules de la ment mortal, que amb les seves pretensions insubstancials i enlluernadores, com arnes esvalotades, se socarrimen les ales i tornen a la pols. De fet, no hi ha ment mortal, i doncs,

cap transferència de pensament mortal ni de poder de voluntat.” (CiS 103:24-28)

Els pensaments no es transmeten, ni tant sols a nivell de creença. No pots enviar un bon pensament ni un mal pensament. Tots els bons i els mals pensaments són la creença d'un pensament col·lectiu, la ment mortal, que pensa com un individu.

Quan guareixes un pacient, aquest pacient és guarit bàsicament perquè ja està bé. No hi ha ningú pel fet d'existir que ja no conegui Déu i el conegui a cada moment, puix **conèixer Déu és l'única existència que hi ha**. Capir aquest fet té cura de la mala pràctica. La mala pràctica és la creença en una altra mentalitat i la seva activitat. Tots els qui no estan il·luminats per la Ciència són víctimes de la creença de la mala pràctica, la creença d'una falsa mentalitat. No pots estar-te'n de veure que tot el teixit de la ment mortal és el que s'anomena la teva ment mortal, ja sigui conscient o inconscient; i doncs, quan una fase de la ment mortal sembla que desaparegui no vol dir que tota la ment mortal hagi estat encarada i vençuda; has d'estar sempre a l'aguait.

L'ésser humà és la seva pròpia llei i està alliberat de la creença de la mala pràctica quan entén que tot l'ésser és Esperit. Si el que hom anomena mala pràctica és del tot una creença de mala pràctica mental, i només hi ha una Ment i aquesta Ment és Déu, on i què és la mala pràctica mental? Del tot una suposició, del tot irreal. Si et creus que algú pot pensar malament de tu o d'algú altre. Si et creus que algú t'odia o odia algú. Si et creus que deu mil poden caure al teu costat dret i deu mil al teu costat esquerre, has acceptat la creença d'una ment separada del bé, i això és fer-te mala pràctica a tu mateix. On és la creença que hi ha un malpracticant? On és el qui es creu el mal? El sentit personal és sempre mala pràctica i doncs, un assassí des del principi. La creença de la mala pràctica i d'un mal practicant és un. “Tots els fenòmens sensibles són només estats subjectius de la ment mortal.” (No i Sí 14:6-7)

“Els estats subjectius del mal, anomenats ment mortal o matèria són negatius mancats de temps i d'espai, puix no hi ha res fora de Déu o l'Esperit i la idea de l'Esperit.” (No i Sí 16:11-14) Sentim a dir sovint, “La mala pràctica causà l'accident; la mala pràctica el féu emmalaltir.” **La mala pràctica no pot ser mai causal; la mala pràctica és una creença, error.**

L'accident i la malaltia són en si mateixos una creença de mala pràctica, la creença d'una ment falsa, un punt de vista fals, la creença col·lectiva i individual que encarna tot el mal que **ens pensem** que veiem. La Sra. Eddy digué un cop a un membre de casa seva, “Al principi era fàcil d'heure-se-les amb la malaltia, però ara ens les havem amb el pecat.” És un pecat admetre que la ment és mortal i que pot conèixer la matèria, bona o dolenta.

Una suposició no té el poder de ser res. No pot fer altrament que fondre's davant la claror de la Veritat, i no fa altra cosa. Una suposició no pot fer emmalaltir ningú. No hi ha ningú que es cregui el mal. Tota aparent creença de mal és reaccionària, i això vol dir que una suposició (el pretés mal) no pot destruir res, tret de si mateix.

La descoberta de la Sra. Eddy que tot és Ment és les “obres encara més grans,” i és la prevenció de la malaltia, puix l'única malaltia que hi ha és la creença en la matèria. **S'acosta l'hora que serà entès universalment que la matèria és una manera de pensar, un concepte mental;** aleshores l'aparent destrucció del pretés cos humà de mà de la malaltia, dels accidents o de la mort, serà impossible.

(CiS 90:8-12; vegeu la nota marginal “La Ment és substància”) El tractament a la Ciència Cristiana és una revelació constant, i doncs, creació; un tractament real no pot ser una fòrmula. La Ment és acció. El tractament és la Ment exigint, proveïnt la seva pròpia evidència. (CiS 199:8-12) Només hi ha tres coses que s'han de tenir en compte en un tractament. *Primer*, la causa. *Segon*, la substància. *Tercer*, la llei. Cobrint a fons aquests tres punts, has adreçat els punts essencials de tota mena de suggestió.

Arribarà l'hora, i pot ser ARA, puix ja n'és, que els Científics Cristians pensaran amb la claredat de la Ment divina sense processos, i es faran seu l'objecte del seu pensament sense cap ajornament, **perquè l'objecte del seu pensament és el seu pensament.** “La Ment parlà i la forma aparegué.” (Mis. 280:1) Tota existència és la consciència de la Veritat. “La Vida de l'home és la Ment.” (CiS 402:17) Entendre això vol dir eliminar la rutina del tractament, les afirmacions i negacions buides. “Abans no cridin els constestaré.” Abans que l'error es faci visible per a poder-se veure a si mateix com no res, l'error no existeix com quelcom, només com una suposició.

Una afirmació de la Veritat és la presència reconeguda de la Veritat. És la Ment reconeixent l'evidència de Si mateixa. De fet, tot el que emergeix a la consciència, malgrat les aparences, és sempre l'exigència que es fa la Veritat a Si mateixa de ser Si mateixa. Els éssers humans sembla que arribin a una conclusió pel procés de pensament, però ens hem d'enrecordar que la conclusió sempre ha existit a la Ment, i s'hi pot arribar sense processos, perquè ja és allò que és. Has de fer memòria que no hi ha res que s'hagi de canviar amb el pensament. Jesús va dir, “No us amoïneu.” No hi ha res que s'hagi de canviar. **El pensament veritable és l'activitat de la Ment, que no pensa en res, ans és la Ment éssent infinita.** L'actitud o el punt de vista de l'ésser humà canvia en la mesura que la comprensió esdevé la seva consciència. El pacient és allò que el practicant sap. Que la teva comprensió determini com has de fer un tractament. Si et cal argumentar, entén que no discuteixes mai amb la malaltia, ans amb tu mateix, per a convence't que no pots creure't el mal, que “l'home no té altra Ment fora de Déu.” No et tractis mai a tu mateix. Tu estàs bé. El tractament et convenç d'aquest fet. La Sra. Eddy et diu ben clar què has de fer si et cal una fòrmula per a fer el tractament, heu-la aquí: CiS 495:14-24.

El teu pacient no és algú “allà fora” pensant-se que té una malaltia, mals de cap i pecat; ni el teu pacient ets tu. No hi ha cap pacient ni tant sols a nivell de creença; la creença és sempre la ment mortal, i la ment mortal no és un pacient ni un practicant. No hi ha ment mortal, ni ment privada, ni cos privat.

El primer pas és celebrar el fet diví que no hi ha res que s'hagi de guarir i que l'exigència constant és reconèixer Déu; que tens l'oportunitat de ser testimoni de la llei divina, dit d'una altra manera, de ser el què divinament ets.

Vés a trobar tot el que emergeix a la consciència, al marge de la seva importància aparent, amb l'anticipació joiosa de la Ment. Que aquesta Ment sigui l'única Ment, puix és l'única Ment. I que el teu pensament vingui de la grandesa de l'infinit. La Ment és. La consciència és. El tractament és, doncs, la consciència que és la Ment declarant-se a Si mateixa, i negant, alhora, la presència aparent de res dissemblant de Si mateixa.

No has de fer afirmacions de la Veritat com si teoritzessis. Quan fem afirmacions a l'hora del tractament, en fem perquè són veritat i no pas perquè esperem que acompleixin quelcom. (Mis. 201:9-12, 16-24)

Els nostres pacients ens vindran a trobar com van anar a trobar Jesús, i seran guarits de la mateixa manera quan visquem les idees divines que són el Crist. “La regla i la perfecció de la seva operació no varien mai a la Ciència. Si no reïxes en algun cas és perquè no has demostrat prou la vida del Crist, la Veritat, a la teva vida, perquè no has obeït la regla i demostrat el Principi de la Ciència divina.” (CiS 149:11-16; Joan 6:44)

Fem memòria pel què fa a aquesta qüestió que, la ment mortal sempre comença per l'efecte; estigues segur, doncs, que si comences per l'efecte, la manera que una cosa es veu, sigui bo o dolent, és la ment mortal i és sempre dolent. “En aquesta contesa final per la supremacia, els sistemes semimetafísics no forneixen cap ajut substancial a la ciència metafísica, perquè els seus arguments es basen alhora en el testimoni dels sentits materials i en els fets de la Ment.” (CiS 268:14-18)

Si et gires de l'efecte vers la causa, t'adones que la Ment, Déu, és l'origen i la condició de tot ésser, aquesta és la justa interpretació de tota aparença, del nom o la mena que sigui. “L'àtom material és una definida falsia de la consciència, que pot aplegar evidències afegides de consciència i de vida només apilant una mentida sobre l'altre. Anomena aquest procés atracció material, i li atorga el poder de creador i de creació.” (Un. 35:26; 32:17-19)

La negació del mal és realment l'estat de consciència que no pren esment del mal, que no en sap res. Quan entens la naturalesa de la mentida, no pots pensar que la negues, abatanant-la. La mentida és sempre una mentida d'alguna cosa que és veritat, present. Quan entens que allò que la creença inculcada per l'educació anomena malaltia és la desintegració de la creença material, i vol dir una més bona visibilitat de l'Esperit, pots abatanar-la per negar la malaltia?

“Déu digué que tot el què havia creat era bo. Mai va fer la malaltia. És només doncs, una creença maligna de la ment mortal, que ha de ser encarada en tots els casos per la negació que en fa la Veritat.” (Mis.247: 29-32)

La ment mortal no pot destapar i negar l'error, puix la creença que la Ment és mortal és l'error. La ment humana no es pot enlairar per si mateixa. És la Veritat que diu, “No hi ha vida, ni veritat, ni intel.ligència, ni substància a la

matèria;” no és pas la ment mortal qui ho diu. No és la ment mortal la que diu, “No hi ha malaltia.”

La ment mortal diu, “Com puc acomplir la condició de ser no res sense malaltia?”

El nostre llibre diu que hauríem de començar els nostres tractaments “apaivagant la por del pacient.” Com? Què és la por? La por és ignorància; ignorància és el desconegut; la por no sap que Déu ho és tot. La raça humana sempre està esfereïda del desconegut. **La por és vençuda per l'autonegació; la negació de la identitat material.** La por és la manifestació de l'error del sentit material o extinció; naturalment la creença que l'ésser és personal i material, éssent una creença, una entabanada, encarnaria la por de l'autodestrucció, puix la mentida, essent no res, sempre tragina dins seu la llavor de la seva dissolució. Per a desempallegar-nos de l'error no argumentem en contra de l'error. **La nostra argumentació és sempre amb la suggestió que hi ha una ment que està esfereïda. Aquest error bàsic, que la Ment és mortal, és tot el què està malament.**

La ment de l'home és Déu, del tot bona, del tot bonica, i no hi ha cap altra ment que pugui estar esfereïda. (’01 14:14-16; Rud. 9:10-16)

Hem d'entendre que aquesta creença de ser un mortal sempre encarna la por, puix nega la Vida. Fins i tot quan el mortal no sembla esfereït, com a mortal sempre n'està. La ment mortal és un estat de basarda extrema.

No hi ha altre malpracticant que el qui reclama ser la teva pròpia ment, l'admissió que fas d'una altra ment a part de Déu. (CiS 462:20,84:14)

No podem dir què li semblarà al sentit humà no creure's el mal. Sabem que la Veritat ens mena a no creure'ns el mal. De fet, ningú es creu el mal, i doncs, hem de fer palès que no hi creiem. L'error afirmant la Veritat s'ha de veure com la Veritat afirmant la Veritat. L'error fa el no res del no res aparent. (CiS 225: 26-28)

A la pàgina 267: 27-28 de CiS, la Sra. Eddy hi parla de l'error com de “Fites vers la Veritat eterna” (títols marginals). No has d'ignorar, doncs, l'error, ni

girar-li l'esquena, ni dir, no hi ha veritat a l'error, no és res, i quedar-te aquí; **has de reconèixer que tota creença implica l'existència d'una realitat espiritual i és, de fet, una prova de la presència de la Veritat.** Com a Científics Cristians deixem anar la creença i reconeixem la Veritat sempre present, que la Ment desplega per sempre com l'ésser espiritual conscient.

D'aquesta manera la negació de l'error, la negació que el concepte és humà, esdevé un procés de capgirament automàtic.

L'ascensió no vol dir anar enlloc. Ciència i ascensió són sinònims, és renunciar al testimoni dels sentits, a les falses creences. En aquest reialme de la Ciència, que és l'ascensió, no hi ha crucifixió, ni resurrecció, ni mort, ni desvetllament, ni despullar-se de l'home vell i revestir-se del nou. L'ascensió és la Veritat sense horitzó, no pas l'error declarant la Veritat, ans **la Veritat gloriosa declarant la perfecció de tot ésser:** la quarta dimensió de l'Esperit, tota la grandesa de l'Ésser subjectiu. (CiS 195:19-22).

Sentim sovint el mot “destruir.” No és un bon mot, puix mai no es destrueix res. Allò que aparentment és la ment mortal autodestruint-se, és el Tot de la Ment.

Omnipresència vol dir permanència, identitat permanent. La presència de la Veritat espargeix el que no és, i per això sembla que hi hagi un canvi. Tanmateix, res no canvia. Déu ho és Tot, ahir, avui i per sempre. (Mis. 102:32)

La quarta dimensió de l'Esperit que és la veritable mesura de l'Ésser, és la durada eterna de la Veritat. Durar vol dir aguantar, romadre, continuar, i doncs, indestructibilitat. De mà de la Ciència Cristiana entrem dins d'aquest reialme de la Veritat sense horitzó, i podem passar per alt del tot les aparences.

Fora del cos, de l'efecte, de la matèria, i a la presència del Senyor, la comprensió, que és la quarta dimensió de l'Esperit, ja no estem confinats dins d'aquest món tridimensional de la matèria.

La consciència Crística no està enfeïnada bandeiant les preteses lleis humanes, està enfeïnada només amb el seu Ésser joiós i harmònic; aquesta

consciència, que és la Veritat, bandeja la creença tridimensional, de manera que allò que pel sentit material sembla un home malalt, està bé i ben viu fora de la presó de la creença mortal. (Rud. 6:3-11; 1: 1-14)

A la nostra tasca de practicants, no podem dir quina serà pel sentit finit l'aparença d'aquesta idea que es desplega. (CiS 120:15-19; 550:10-14; 423:15-18; 250:15-25) Pareu esment del títol marginal “L'existència mortal, un somni.”

El Crist és la causa de tot el que sembla que passi a l'experiència humana, i és per al triomf de la Veritat. Puix la comprensió és la ratlla de demarcació entre el real i l'irreal, i és la identitat real, ens fa bons, com éssers humans, de destriar entre la Veritat i l'error, i ens forneix el poder de gaubar-nos malgrat el que sembli que passa.

Quan comences a entendre la Ciència de l'Ésser, quan comences a entendre el Déu absolut, quan estimes la Veritat per si mateixa, no pas per a esmenar els errors de la ment humana, aleshores ets un practicant de la Ciència Cristiana.

El Sr. Kimball va dir, “Imagina't que aquesta cambra fos la infinitat; imagina't que la suggestió pogués trucar a la porta i dir, “Sóc aquí.” La infinitat no la podria sentir ni pendre'n esment, i agafi l'aparença que agafi, només hi ha perfecció, i per la perfecció, la suggestió no existeix.”